

Škola fair play

„Heč, kluci, už je to hotovka!“ vytahoval se Augustýn o přestávce. „Příští rok budu chodit na džudo!“

„Co to je, džudo?“ zeptal se Jáchym.

„Viděl jsem to v televizi,“ řekl mu Kryšpín. „Chlápci oblečení do pyžama se postaví na koberec, chytí se za ta pyžama a škubají si za ně, jak se snaží jeden druhého povalit. A ten, co mrskne tím druhým na zem, vyhrál.“

„Přesně tak,“ řekl Augustýn. „Tátu někdo pozval, aby se přišel podívat do jejich školy džuda, a tak mě vzal s sebou; trenér řekl, že jsem ještě trošku mladej, ale příští rok, až budu velkej, že by mě už mohl vzít, a táta souhlasil. Zůstali jsme tam, abysme viděli jednu lekci, a byla to senzace.“

„A na co je vůbec dobrý to džudo?“ zeptal se Fridolín.

„No, když ovládáš džudo,“ řekl Augustýn, „jsi neporazitelný, nepřemůžou tě ani nepřátelé silnější, než jsi sám. Když tě přepadne nepřítel, provedeš úchop, hod a bác!, chlap jde k zemi. Když je těch nepřátel víc, děláš chvat za chvatem, hod za hodem a bác! bác! bác!, všichni se válí na zemi. Ten cvičitel nám to předváděl, bylo to něco úžasného. Pokaždý vyhrál!“

„Co to je, ty úchopy a hody?“ zeptal se Fridolín.

„To je, když tě chytí za pyžamo a pošlou tě k zemi,“ vysvětloval Kryšpín, který se od té doby, co mají televizi, vyzná ve spoustě věcí.

„Teď, když jsem viděl tu lekci,“ dodal Augustýn, „umím těch chvatů spoustu.“

Prosili jsme Augustýna, aby nám ten úchop a hod předvedl. Augustýn se postavil proti Vendelínovi, který právě dojezdil svůj rohlík, chytil ho za rukáv a zepředu za svetr a začal s ním různě cloumat sem a tam. Vendelín, který hodně váží, se ani nepohnul a nakonec řekl Augustýnovi, aby pustil jeho svetr, že by mu ho vytahal a on by si to doma pěkně slízl. Augustýn Vendelína pustil, utřel si ruce do kalhot, jelikož když se člověk dotkne Vendelína, má ruce vždycky celé zapatlané, a řekl nám:

„Tak to by bylo.“

„Co by bylo?“ zeptal se Kryšpín. „To měl bejt ten úchop a hod? Vždyť jsi ho nesrazil! V televizi vždycky padaj na zem!“

„Já to dělal jen tak, pro legraci.“

„Tak teď to udělej pořádně,“ vyzval ho Viktorín.

„Nejsi trochu na hlavu?“ zeptal se ho Vendelín. „Jestli se ten šašek ještě jednou dotkne mého svetru, dám mu facku. To myslím vážně!“

A Vendelín poodešel, aby si v klidu snědl druhý rohlík.

Augustýn nám vysvětlil, že ten trenér jim vyložil, že džudo je především škola fair play, slušnosti, že se odpůrci před zápasem pozdraví a dávají najevo, že jsou slušní.

„A jak se zdravěj?“ zeptal se Jáchym.

Augustýn nám to ukázal: klekl si, posadil se na paty, obě ruce položil na zem, jako kdyby chtěl dělat kotrmelce, a chvíli tak zůstal;

když se zvedl, stál před ním Polívka – to je náš dohlizitel – a díval se na něj. Polívka otevřel pusku, zase ji zavřel, těžce si vzdychl, zvedl oči k nebi a odcházal, přičemž vrtěl hlavou.

„Až budu mít za sebou pár lekcí,“ sliboval Augustýn, „budu vás ochraňovat, celou partu. Když vás někdo napadne, stačí mě zavolat a já vás zachráním. Bing a bác!“

„Ty nás chceš zachraňovat? Dovol, abych se zasmál,“ řekl Albín. „Já nemám zapotřebí, aby mě někdo zachraňoval, zvláště ne ňákej měkoň!“

To se Augustýnovi nelíbilo. Řekl Albínovi, že z něho mluví bledá závist a že by byl celej šťastnej, kdyby ho někdo přišel zachránit, až ho jednou přepadnou.

„Já nepotřebuju provádět nějaký úchopy, já teda ne!“ ušklíbl se Albín. „Kdyby mě někdo přepadl, ubráním se sám, dám mu pár pumelic do nosu a poklona, pane, je po ptákách.“

„No výborně!“ zvolal Augustýn. „A co když tvůj nepřítel bude mít revolver, co ti ty tvý rány do nosu pomůžou?“

„A co ti pomůže tvoje džudo?“ řehonil se Albín. „Kdyby měl Vendelín revolver, tak bys ho nějakým cloumáním za svetr stejně neporazil!“

„To je fakt,“ řekl Vendelín a dojedl svůj druhý rohlík. „Kdybych měl revolver, ani by se mýho svetru nedotkl.“

„Můj táta je policista a má revolver,“ řekl Viktorín. „Ten by se zasmál, kdyby se ho nějakej pitomec pokusil dostat úchopama z džuda!“

„Se ví,“ přikývl jsem.“

„Tsss,“ udělal Augustýn. „Vůbec tomu nerozumíte. Je mi vás líto.“

„Líto, jo?“ dopálil se Albín. „Tak já tě přepadnu. Nikdy jsem na džudu nebyl, ale pustím se do tebe. A uvidíme, komu koho bude líto!“

„Nechme toho,“ řekl Augustýn. „Začínám toho mít po krk. Ty vaše kecy mi už vážně lezou na nervy!“

„Ty máš strach!“ pobavilo to Albína. „Slyšíte, kluci, on se bojí!“

„Má strach! Má strach!“ přidali jsme se všichni.

„Já že mám strach?!“ běsnil Augustýn. „Zaprvý nejsem na džudo oblečený. Zadruhý by to nebylo fair play, a pak...“

„Proč by to nebylo fair play?“ křičel Albín. „Pojď se prát, jestli nejsi sketa! A abych ti ukázal, jakej jsem slušňák, tak tě správně pozdravím!“

A Albín si klekl, předklonil se, ruce položil na zem tak, jak to dělal Augustýn, a vtom mu Augustýn skočil na záda a začal do něj bušit. Albínovi se nepodařilo vstát a přiběhl Polívka a křičel:

„Neandrtálci! Já věděl, že ty vaše šaškárny takhle skončí! Na hanbu, oba dva! A do zítřka mi napíšete celé časování věty: ‚Nemám využívat přestávky k tomu, abych se choval jako surovec!‘“

Když jsme se na dvoře před odchodem do třídy seřadili, prozradil nám Albín, že ten Augustýnův úchop byl fakt pekelný, a Augustýn nám slíbil, že nám bude dávat lekce džuda, abysme byli všichni stejně nepřemožitelný jako on.

